

NYÁRI TEMETÉS

illett volna bár
s talán el is vártuk
a Nap mégsem bukfencezett alá
csak a kötelek ereszkedtek
le majd vissza
rutinosan csusszogtak a lapátok
a homokrögök is megszokottan kopogtak
s egy-egy visszanyelt
és szabadjára eresztett zokogás
egy-egy elhallgatott
és világgá kürtölt közhely közé
beszivárgott és szétterült
az egykedvű valóság
trillák rajzoltak ki
a máskülönben haszontalan ecetfákról
gyöngyöző homlokok izzadtságfoltos fehér ingek
menekültek árnyékukba

esetlenül pislogtunk csak egymásra
mintha bármire is várhatnánk holott
a fel sem tett kérdés válaszadása
a feladókhoz visszapostáztatott

CSÁSZÁRMETSZÉS UTÁN

*„Jöjj el, szabadság! Te szüelj nekem rendet”
(József Attila)*

mint amikor kamaszszobádba
beszabadult édesanyád
s másnapra már nem lelted
az ágy mellett azt az alig használt
de utcai focira még mindig jó zoknit
azt az asztal alá esett tollat
mely szükségkor mindig kéznél volt
a sorba rakott tankönyveket
melyeket korábban még te stócoltál fel
s mikor leborultak
mindig a neked kellő zuhant felülre
a sarokban azt a pókhálót
ahol gazdája szöszölését
oly jól esett kábán bámulni esténként
egy szelet természettel áztatni magad
míg rejtekéből váratlan előbukkanó
de annál jobban eső szadizmussal figyelted
legyek-szúnyogok vergődését

persze aztán tollad megint leesett
a zoknit újra csak szétdobáltad
könyveid is szertehagytad
a kaszáspók is visszaszótte hálóját
csak addig
idegennek vélted magad otthon

ugyanígy botorkálsz ma is szobádban
bizsuk a vitrinben
az akasztós szekrényből dől ki a moly
egér rág a fiókban
csak a toll a zokni a könyv a pók
csak azok nincsenek sehol

talán ha valaki megint beszabadulna
talán csak ennyi kellene
beszabadulna és elrakna mindent
már nem is kívánod hogy helyére
csak el
hogy magadnak rámolhass
rendet vagy szét
belátásod szerint

*

most már nem kétséges
a szülés lezajlott
s mert spontán
az életben meg nem indult volna
hát vágni kellett

a túlhordás megtette a magáét
ami visszamaradhatott
vissza is maradt
az anya azóta magába gubózott
degenerált gyermekét mindhiába rejtegeti
kuruzslók tartanak fölötte
mindennapos konzíliumot
állítják még van remény még van
már ha van egyáltalán probléma

csak az orvostudomány mossa kezeit

LÉLEKVESZTŐ

felkoncolt lelkemet kiterítettem
egy vulgáris utcai padra
ráolvasással végeztem
életmentő műtétet rajta

mikor mocorgott már egyre többet
törtem belőle egy darabot
ára felől érdeklődni jöttek
olajosképű kufár arabok

s mert (került mibe került) megadták
újfent a padra teríttem
ráolvastam s felvettem a maradék darabkát
elfért fél tenyeremben

úgy hallottam talán még szuszog
helyére visszatuszkoltam
most nem tudni csak alszik vagy halott
angyalok szemlélik unottan

Prikler Máttyás fotója (2001)